

דף מיומנו של אזרח ישראל בשנת 2025

28.1.2025

היי. אני כותב לך, יומני היקר, את הדפים הללו בזמן שאני מתחבא מתחת למיטה. אם אתה שואל למה, אז אני אסביר לך בהמשך. היום היה לי ממש כיף בבית ספר. למדנו על מלחמת חרבות ברזל, תורת היחסות, יאנוש קורצ'אק וגם היה שיעור ספורט. דרך אגב, נתנו לנו עבודה במסגרת מקצוע הספרות שבה אנו צריכים לכתוב מכתב לילדים משנת 2023. אולי אשתמש במה שאכתוב עכשיו. האמת שאני לא מתגעגע לשנה הזו. היום כשלמדנו על מלחמת חרבות ברזל באופן יותר מעמיק, זה הזכיר לי את אותן הזוועות. אני זוכר שבאותה שבת שחורה, ביקרתי את בני דודי בקיבוץ ניר עוז (אנחנו גרנו קרוב, בקיבוץ סופה) ושאימי העירה אותי ואמרה "יש טילים. תיכנס לממ"ד". אני זוכר גם שכשמעתי את המחבלים בבית, נשימתי נעתקה. כולנו התחבאנו מתחת למיטה והיינו בשקט. זה למה אני מסתתר עכשיו מתחת למיטה- אני מרגיש שם בטוח. בני דודי יצאו והגנו עלינו עם רובים. הם אפילו הצליחו לחסל 2 מחבלים! לרוע המזל הגיעה עוד קבוצה של שלושה מחבלים והיא חטפה את חלק מבני משפחתי לרצועה. כשהם הלכו, שאר בני המשפחה ואני חשבנו לברוח מהר אבל חשנו מאוד מפוחדים בכדי לעשות זאת. היינו במצור של 48 שעות, עד ששני אנשים תושבי באר שבע באו לחלץ אותנו ועוד כ-29 אנשים מהקיבוץ. הם הצילו את חיינו. שני חברים טובים שלי- אריק ויונתן נחטפו לעזה בנוסף לאותם בני משפחתי. אריק לא שרד את השבי. לאחר שהעבירו אותנו לים המלח, אז כל משפחתי המורחבת עברה למאהל החטופים ושם שהינו כ-61 ימים! נפגשנו עם הממשלה, יצרנו סרטוני הסברה וניהלנו מאבק ארוך שבסופו כל החטופים התשחררו למעט כמה חטופים שלא שרדו את אותן הזוועות. במהלך המאבק כל העם נרתם לעזרה. הוא הביא אוכל, הפגין, תמך ועוד המון דברים שהראו כמה עמנו מאוחד בשעת צרה. לצערנו, מרבית החטופים בעלי טראומה עקב שהותם בשבי, אבל העיקר שהם בריאים ושלמים. לאחר המלחמה משפחתי המורחבת לא חזרה לביתם בניר עוז וכך גם משפחתי לא חזרה לסופה. כל משפחתי עברה לבתים גדולים ויפים בתל מונד. כל כך כיף פה. הכרתי המון חברים חדשים וגם המון תושבי עוטף עזה עברו לפה. אפילו בנו שכונה חדשה לכל העוברים מהעוטף! הצלחנו לחזור לשגרת בית הספר, הורי לעבודה ובכללי, כולנו חזרנו לחיינו הרגילים, אבל זה לא היה קל כל כך. כולנו עדיין מתמודדים עם טראומה קשה אבל אנחנו מטופלים על ידי פסיכולוג מעולה בשם יוסף רם. הבן של יוסף, לחם בעזה והצליח לחלץ מהשבי כ-3 שבויים. לרוע המזל, בנו נכח במפגש עם מחבלים בעת הלחימה ולא שרד. יוסף חזר להיות פסיכולוג כי ראה זאת כבקשתו האחרונה של בנו. רוב יישובי העוטף שוקמו, אך חלק מהם הפכו לאתרי הנצחה לטבח הנוראי וגם היישובים ששוקמו, הקימו אנדרטאות להנצחת החיילים והנרצחים. מחר בבית ספר, אנחנו נעבוד על טקס ציון שנתיים לסיום המלחמה. הטקס מתקיים ב-3.2. בנוסף, יש לנו גם שלושה מבחנים השבוע! אני חייב להתחיל ללמוד. בעקבות המלחמה, כל תוכנית הלימוד השנתית. הוסיפו לנו עוד 3 שיעורי היסטוריה וגם הוסיפו מקצוע בשם "כבוד האדם" שמדבר על היחס בין האדם לחברו ואיך לפתור סכסוכים. אחרי שהמלחמה הסתיימה, קיימו בחירות והעם בחר בראשת ממשלתנו כיום, מירב לשם גונון, שבתה הייתה אחת

החטופות ומירב עצמה הפכה לאחת ממנהיגי המאבק להחזרת החטופים. מירב לא לקחה חלק בפוליטיקה לפני המלחמה, אך האנשים בארץ רצו מנהיג שיבטיח שדבר כזה לא יקרה שוב! מנהיג שייתן לכולנו את החיים שאנחנו באמת רוצים. חיים של כף, כבוד, שלום וערבות הדדית. האנשים כבדו לא סמכו על הפוליטיקאים כפי שהיה לפני המלחמה ולכן רצו מנהיג ש"הרגיש את המלחמה על בשרו". מאז שמירב ראשת הממשלה, המון דברים השתנו לטובה. עזה כבר לא קיימת. השטח שלה הפך לשטח באחריות הצלב האדום ומה שנמצא בו זה שטחיים חקלאיים, רפתות וחוות המייצאים כולם מזון לכל הזקוקים לו בעולם. זה היה רעיון של מירב. כל האזרחים ששהו בעזה התמקמו בכל מיני מקומות בעולם ואנשי חמאס מצאו את מקומם מאחורי הסורגים. גם חיזבאללה התפרק וזאת בעקבות דרישת העם הלבנוני. במפתיע, חיזבאללה לא התנגדו לבקשתם, כנראה עקב הפסד חמאס במלחמה. עדיין קיימת אנטישמיות בעולם אך היא קטנה באמצעות הרצאות ומפגשים שהראו למה אנטישמיות צריכה להיעלם מהעולם ולמה היא גרמה. גם זה היה רעיון של מירב ושל גורמים נוספים. אני צריך עוד 5 דקות ללכת בכדי לעבור על הטקסט שלי לטקס. אה, שכחתי לספר לך, דני קושמרו מגיע לנאום בטקס!! הנהלת בית הספר רצתה שאנשים שחוו וראו את הזוועות מקרוב ינאמו ודני היה אחד מרבים כאלה. גם 3 שהיו חטופים יגיעו לנאום. אני לא יודע איך אגיב בזמן הטקס. עדיין לא הושג שלום עם לבנון, אבל אנחנו במגעים. שני הצדדים עומדים להיפגש בקרוב ולדון בהסכמי השלום זאת לאחר היסטוריה מלאה מלחמות, סכסוכים ופיגועי טרור. לגבי האזעקות - לא הושמעה אחת כבר שנה וחצי. הפעם האחרונה הייתה קצת אחרי המלחמה. אני כבר לא זוכר איך זה נשמע. חיינו הרבה יותר רגועים והבעיות העיקריות של בני הנוער בגילי הן בעיות לימודים, חברים ודברים בסגנון. אפשר לראות שחזרנו לחיים שלנו. טוב, אני צריך ללכת. הוריי גם סיימו להכין את ארוחת הערב. מאז המלחמה אנחנו מקיימים ארוחת ערב כל המשפחה בשביל להודות על זה שכל משפחתנו נותרה שלמה ובריאה. להודות על זה שאנו חיים. אני ממש מחכה לקינוח. הם הכינו את עוגיות רחל בתוספת גלידה! הן העוגיות האהובות עליי. נהנתי לכתוב לך ולספר לך על חיי, ומקווה שנתראה בקרוב.

לילה טוב ולהתראות.

שם: יואב השכל

גיל: 14

תל מונד, בית ספר רבין

מורה: אריס כץ

כיתה: 1ח